

N. Hansen: Naar jeg begjærer Ordet, er det kun, fordi jeg har nogle Betænkeligheder ved § 2. De bleve allerede fremsatte sidste Gang af min Nabo (Jensen), som ikke er tilstede idag. Han fremsførte, at denne Paragraph burde gaae ud, og jeg er af den samme Mening; jeg mener, at der er adskillige Rettigheder, der ere absolut nødvendige for dem, der slutte sig til en anden Præst end deres Sognepræst. Det er Tilfældet, hvor der er troende Medlemmer af Menigheden, idet disse ere slemt i Klemme, naar de ikke kunne enes med Præsten, fordi de ikke ansee en vantro Præst for berettiget; de have Sambittighedsnag over, at de skulle staae paa hans Side, og derfor begjære de Tilladelse til at slutte sig til en troende Præst, hos hvem de have fundet Samstemning; men nu hedder det i Lovforslaget, at de, naar de ville til Alters, først skulle melde sig for deres egen Sognepræst, som naturligtvis ikke er meget tilfreds med dette; han er maaskee lidt muggen eller stød, og han skal da have en vis Tid til at indberette det til Biskoppen. Hvad denne saa vil, er jo meget uvist, og han skal saa igjen have Tid til at motivere sin Stilling, altsaa, der kan gaae 3, 4 Uger hen, inden de Paagældende faae Sacramentet. Sacramentet, synes jeg, er et Forhold imellem Gud og Menneskene alene, der ikke kan komme ind for den lovgivende Magt . . .

Formanden: Jeg veed ikke, om det ærede Medlem er opmærksomt paa, at det er Sagen i sin Heelhed, der er under Forhandling. Afstemningen over Sagen kan ganske vist motiveres ved at omtale Enkeltheberne i Lovforslaget, men det er ikke det enkelte Spørgsmaal, det ærede Medlem nu omtalte, der er under Forhandling, men derimod, som alt bemærket, Sagen i sin Heelhed.

N. Hansen: Jeg skal nok komme saavidt, dersom den ærede Formand vil give mig Tid dertil, og jeg skal gjøre det, saa godt jeg kan. Det er kun det, jeg siger, at det er en Sag imellem Menneskene og Gud alene, men ikke mellem Biskoppen og Præsten; naar Mennesket trænger dertil, maa han nyde det. Men

§ 2 synes mig at stille saa lang Tid hen, at hvis et Menneske er sygt, maa det næsten kunne omkomme imidlertid. Som sagt, saaledes er det hos adskillige Præster. Jeg har selv været i det Tilfælde, at jeg ikke har kunnet komme overeens med Præsten, hverken i religiøs eller politisk Henseende, og saa er det meget stødende. Jeg sagde reent ud: Jeg gaaer ikke til Alters hos den Præst . . .

Formanden: Jeg maa dog rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om det er en Motivering af Afstemningen over Forslaget, han vil fremsføre? Det er nemlig alene Enkeltheber, hvorpaa det ærede Medlem gaaer ind.

N. Hansen: Jeg synes, jeg har talt efter min Overbevisning, men er det ikke tilsladt, maa jeg tie. Jeg har, som sagt, været i det Tilfælde, og derfor har jeg ogsaa Medlidenhed med dem, der ere i samme Stilling, og som gjerne ønske at gaae til Sacramentet, men ikke kunne nyde det, naar de ville . . .

Formanden: Jeg maa standse det ærede Medlem. Alt, hvad det ærede Medlem fremsfører, henhører under den Forhandling, der fandt Sted ved Sagens anden Behandling. Det ærede Medlem har ikke besvaret mit Spørgsmaal, om det er en Motivering af Afstemningen over Sagen, han vil fremsføre; thi naar det ikke er Tilfældet, kan den Forhandling, om Enkeltheberne, hvorpaa det ærede Medlem gaaer ind, ikke føres under denne Behandling.

N. Hansen: Naar det er saaledes, maa jeg jo standse, thi jeg skulde dog ikke have den Tanke, at den ærede Formand ikke kan finde sig i, at det kommer frem, som jeg taler om.

Safs: Skjøndt jeg kom noget for seent til at høre Alt, hvad den ærede Landsstingsmand, der ikke vilde stemme for Loven (Krieger), fremsførte som sine Grunde derfor, hørte jeg dog Slutningen, og den gik ud paa, hvad der sandsynligtvis har været Hovedtanken heelt igjennem, at en saadan Lov egentlig ikke hørte under Rigsdagens Omraade. Ja, hvis det nu var en reent kirkelig Sag, som hverken havde